

Křest Svatého Vladimíra

Karel Havlíček Borovský

Legenda z historie ruské

ZPĚV PRVNÍ PERUN A VLADIMÍR

Vladimír cár na svůj svátek, když seděl na trůnu, poslal drába s vyřízením k bohovi Perunu.

„Hřmi, Perune, na můj svátek místo kanonády, škoda prachu, dost ho padne v bitvách u armády.

Hřmi, Perune, na můj svátek místo kanonády, pak si přijdi se mnou vypít šálek Čokolády” -

Pan dráb přišel k Perunovic, zatloukl na vrata, děvečky se hnedle zeptal: „Doma-li pantáta?”

„Doma, doma, pane drábe, ve veliké chatě, sedíš jehlou na pekýlku, zašívá si katě.“

„Vzkazuje vás, pantatínku, cár náš
pozdravovat, máte přej mu k tomu
svátku drobet zabubnovat.“

Jak to přeslech tatík Perun, hnedle čelo svařtil, skočil z kamen na lavici, kat'mi o zem praštil:

„Raděj pásat husy ve vsi, po bahnách se ploužit než u toho Vladimíra zde za boha sloužit.

Málo platu, služba těžká, nikdy konec práce, ještě bych mu měl vyvádět ve svátek regrace?

Tuhle při poslední bouřce, při téblýskavici, beztoho jsem si propálil celou nohavici!

Málo platu, málo športlí, málo deputátu! Nemohu si špendýrovat oleje k salátu!

Pečínku jenom ve svátek, vodu musím pít, sotva jsem se na tu službu mohl oženiti.

Beztoho mne větším dílem živí jen kondice, študentům hodiny
dávat musím ve fyzice.

Kdyby od selek nekáplu trochu akcidence, ani v neděli bych nemoh přičuchnout k pálenice!

Pro nic za nic robotovat nevěděl bych věru, na tu jehočekoládu, že mu na ni seru!

Cár necár, svátek nesvátek, že mi všechno rovno, ne a ne a nebudu hřmít, co z toho mám? Hovno!" -

Dráb stál celý zkoprnělý jako kapr v žitě: „Pamatujte se, pantáto, copak to mluvíte?

Já jsem taky jen služebník, každý zná své meze, kdybych to vyřídil círu, co se na vás sveze?" -

Ale Perun, jak byl v ráži, sáhnul pod lavici a vytáh na pana drába tu svou hromovnici.

Dráb se dlouho nezdržoval, hledal honem díru a hned běžel jak s keserem k círu Vladimíru:
Jdu Vašemu Veličenstvu slušně vomeldovat, že se to, co mluvil Perun, stydím opakovat.

Nechce hřmít a osopil se na mne jak načubu, nectně s Vaším Veličenstvem vypláchnul si hubu.

Ať si tu svoučekoládu cír přej sám sežere, a že on na celou službu s odpuštěním sere;

ze je carův svátek a prd s odpuštěním rovno, že je mu po celém círu s odpuštěním hovno!" - -

Jak uslyšel Vladimír cír tohle grobiánstvo, plivnul na zem, zasakroval a s ním všechno panstvo.

Poslal čtyry policajty k bohovi Perunu: „Přiveďte ho, grobiána, ku
cárskému trůnu!”

A když vyšli policajti, pískl na ně
oknem: „Hej, nechtě to až do zejťka, v
suchu nezmoknem.

Nebudu si s grobiánem dneska kazit svátek, však mu zejtra uši
natřeni, vraťte se nazpátek.

Však my se ho o ty jeho hromy neprosíme, pokud máme své
kanóny, sami si zahřmíme!”

Poslal flígladjutanta pro dvě baterie, ať bouchají při tabuli, když se
zdraví pije.

Jedli, pili, hodovali, hrály jim muziky, ministři si popouštěli u kalhot
knoflíky.

Pili pivo, pili víno, jedli z masa, z těsta, nejednomu oficíru pukla z
toho vesta.

Vejskali a tancovali okolo pilířů,
bim! bam! bum! špunty lítaly z flašek a z mořďfů.

Kdo při tom byl, ten se opil, blaze, braši, tomu! V noci je pak s
výslužkami roznášeli domů.

Konec prvního zpěvu

ZPĚV DRUHÝ HOSPODÁŘSTVÍ

Jedna hora vysoká je a drahá je nízká, kdo nemá své muzikanty,
na hubu si píská.

Když hýřili, stolovali u císařského dvora, ten celý den byl bůh Perun v mrzutém humoru.

„Kdo jaktěživ bohem nebyl, zkusil ještě málo, není to tak hezký život, jako by se zdálo.

Ráno vstane, do snídaneš musí rosou kropit, měsíčka zavřít do chlívků, potom v slunci topit.

Dříve čerty, noční duchy strčit do pytlíka a hvězdičky puť-u-ťu-ťu svolat do kurníka.

Každý ptáček, každý brouček, slon až do komára má hned ráno nasypano z božího špejchara.

A když potom lidi vstanou, to je teprv správa! Někdy nevím samým křikem, kde mi stojí hlava.

Ten, kdo nikdy neměl v uchu vosy a brabence, neví, co je Perunova ranní audience.

To je křiku a modlení,
až mne uši brní:
ten zpívá, ten šepce, vzdychá,
ten zas žalmy finí.

A co všechno na mně chtějí, nelze vyjmenovat, zbláznil bych se, kdybych si to měl jen pamatovat.

Ten chce zdraví, ta chce děti, ten nemá co jísti, ti zas, abych nedovolil ve fabrikách přísti.

Ten mne prosí, bych mu hlídal louky a osení,
ten zas chce, abych pomáhal krávkě při telení.

Ten chce zimu, ten chce teplo, ten zas
časy jiné, jeden chce mít žito drahé a
druhý laciné.

Jeden sedlák prosí o déšť, zasít kousek lenu, drahý prosí hezké
časy, by měl sucho k senu.

Že jsem stvořil staré báby, to mne nejvíc mrzí, nepřestanou-li mne
soužit, zahladím je brzy.

Hrom at' do nich! Abych neklel, zdržet se nemohu! Když jí koza
málo dojí, běžík pánubohu.

Sám se žádný starat nechce, o všechno se modlí, jako by měl
každý boha jen pro své pohodlí.

Tomu sušit, tomu močit, tomu pole hnojit, dřív si, prase, zdraví
zkazil, potom ho mám zhojit!

Ta mne moř ve dne v noci, ráda by se vdala, ten se modlí, by
Mořena jeho ženu vzala.

Ten chce výhru z loterie, špendáže mi
nosí, a co jsou asekurace, též o oheň
prosí!

Óvyšelmy, kdybych nebyl příliš dobrotivý, zmačkal bych vás na povidla jako shniléslívy!" - - -

Šňup si zlostíhalického, jak z mořdíře kýchnut: to zahřmělo, zablejsklo se, dešť ná zem vyšplíchnut.

Věru, Vašku, bohem býti, to žádný špás není; Brixen, ten je proti tomu ještě vyražení ! -

Pozdě v noci, když utich svět a lid přestal bouřit, chtěl si Perun usouzený dýmčičku vykouřit.

KdyžsiŠiras tumbekia cpal do nargilie, tu mu začla Perunice držet litanie.

„Však jsem já dobře slyšela za dveřmi skrz škvíru, co jsi vzkázal po drábovi cíaru Vladimíru.

Nezačínej si jen s cárem, to já pořád říkám, že to se svou opozicí nepřivedeš nikam.
Každému do očí řekneš, co máš na jazyku, a děláš si nepřátele, nemáš politiku."

A když žena po celý den bručíjen aštěká, och to musí z kůže vyhnat boha i člověka!

Ach Perune, Perunečku, lituju tětuze: zejtra na těteprvčeká přežalostná chůze!

Oj Perane přeneš'astný, kam jsi myslil, brachu? Hanět cíará, svého pána, a to beze strachu?

Oj Perune, kam jsi myslil, přeneš'astnébůže? Utec, utec, jak tě chytanou, nic ti nepomůže!

Konec druhého zpěvu

ZPĚV TŘETÍ VOJENSKÝ SOUD

Bože, kýž jsem policajtem, to je vyražení, koho chce, toho si chytne a dá do vězení.

Každý si ho musí vážit; kdo naň zaškaredí, pro urážku policajta veštokhauzu sedí.

Ctěte, hoši, policajty! Ouvej jak to bolí! Stát vyplácí krejčím metlou, ale ševcům holí.

Slyšte, lidi, pro výstrahu mé smutné zpívání, že se proti policajtům sám bůh neubrání.

Už ho vedou svázaného, všechno ve mně hrká! Dva ho táhnou za ramena, jeden vzadu strká.

„Jenom mne po humnech veďte, však já s vámi pudu, nedělejte mi ve městě veřejnou ostudu!"

Ale na humnech u strouhy paní Perunice zapírala Peruňátku něco na sukniče.

Jak poznala svého pána, hned se s hrozným křikem na pochopy obořila mokrým lavičnickem.

Ale Perun, dobrotisko,
sám ji napomíná:
„Schovej, ženo, meč do pochvy,
přišla má hodina!" -

Policajti s Perunicí na humnech se vadí, u dvora se zákoníci o Peruna radí.

A již Perun upoutaný v šatlavě nocuje, juristům se z paragrafu žádnýnešikuje.

Neboť ten, kdo zákony d'ál, neměl ani zdání, že cár vezme někdy boha do vyšetřování.

Ráno přišla apelace k círu celá bledá,
že se proti Perunovi zákon najít nedá.

Cár se na nězle osopil, řek jim, že jsou osli, poslal hned pro vojenský soud do kasáren posly.

Vojenský soud, to je samec, soudí, jen se práší, on má všechny paragrafy v jednépatrontaši.

Vojenský soud na civilní dívá se zvysoka, nesoudí podle zákonů,
všechno jen od oka.

Vojenský soud má žaludek zdravý jako štika, nevinného na
komando stráví jak viníka.

Vojenský soud z ničeho nic, jako nějaký tvůrce, nález právně
potvrzený měl jako na šňůrce:

že dle vyšlé proklamace
komandujícího
a dle „ostatních zákonů“
svodu hrdelního

pro urážku první třídy Jeho
Veličenství, pro vzpouru, nemravné
řeči, pro neposlušenství

Perun bůh jest odsouzený k provazu dle práva, že však k utopení v
Dněpru milost se mu dává;

bude ale pro výstrahu neposlušné chase vlečen křeče po ulicích na
koňském ocase. -

Právě jeden žurnalista seděl také v díře, protože se bohu rouhal a
psal proti víře;

soud jej odsoudil, použiv té příležitosti,
k stejnému trestu s Perunem kvůli nestrannosti.

Konec třetího zpěvu.

ZPĚV ČTVRTÝ
TESTAMENT PERUNŮV

Poslyšte, milí křesťané, tu smutnou novinu, jak dokonal slovanský
bůh poslední hodinu.

Kdo máš tuze měkké srdce, zacpi sobě uši a pomodli se otčenáš
za ubohou duši.

Přivázali ho za nohy na ocas kobyle, blátem, kamením ho vlekli,
přežalostná chvíle!

Za ním toho novináře, ouvej, ouvej, ach, ach, Smejkal po bříše
nelidsky na ocase valach.

Tak je ti cárští katané ukrutněmučili, všechny louže po Kyjevě s
nimi vysmejčili.

Když jsou je přivlekli k řece celé plné bláta, kati je tam utopili
jak slepá štěňata.
Umřeli jsou bez zpovědi jako lutriáni, jenom poslední jim dali
blátem pomazání.

Já jsem sice při tom nebyl, čet jsem to jen v plátku, který o tom
sepsal Nestor vnukům na památku. -

„Tak to chodí na tom světě, každou chvíli jinak, dneska ctí tě za
svatého, zejtra budeš sviňák!

Dnes vám, bozi, vy ubozí, kadidlo lid pálí; a zejtra vás jako smetí
v kalužinách válí.

Dělají si nové bohy dle svého pohodlí, koho včera oběsili, k tomu
se dnes modlí.

Všechno jest na světě marné, i království boží-všechno hyne a
pomine jako špatné zboží.

Jenom caři, samovláda a takové sloty potvrývají věčně věkův jak
juchtové boty!"

Tak měl Perun, když ho vlekli,
rezonýrovati,
slyšel jsem to, a jak koupím,
musím prodávati.

Sám bych si to nevymyslíl, třeba bych to věděl, dobře jávím, že
bych za to na Špimberku seděl.

Na Špimberku, na Kufsteině mnoho pokojíků: „Bože, zachovej
nám krále!" to je zpěv slavíků. -

Važ si všeho, milý synu, co na trůnu sedí, na ponížené dušinky cár
milostně hledí.

Kdo ctí tára a je Vávra, může něčím býti, kdo nechválí, bude
věčně jenom vodu píti.

Konec čtvrtého zpěvu.

ZPĚV PÁTÝ BEZBOŽNOST V RUŠÍCH

Tak se z maličké příčiny stala velkámela: ruský národ neměl boha, církve ovdověla.

Nám by byla lehká pomoc, toť je stará vesta! Teď již umí každý kaplan dělat bohy z těsta.

Ale Rusi o těch kumštech ještě nevěděli, když si boha utopili, žádného neměli.

Počali se všichni báti strašlivých následků, neb žádný nic takového neslyšel od předků! -

Ale svět je pořád stejný, lidé ho nezmění: plivni si stokrát do moře, ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna ve starém pořádku běžela světská
mašina jak na kolovrátku.
Staří lidé umírali, děti se rodily, hodní lidé pracovali a ochlasti pili.

Hrušky zrály o Jakube a na podzim švestky, když se hodně vypršelo, bylo zase hezky.

Slunce svítilo jen ve dne, měsíc jenom v noci, v letě bylo cáru horko při vší jeho moci.

Žito se muselo síti, tráva rostla sama, šlechta pracovala hubou,
sedláci rukama.

Kdo zaplatil, mel u pánů všudy dobrou přízeň, hlad si zaháněli
jídlem, ale pitím žízeň.

Všechny řeky byly mokré a kamení tvrdé, chalupnice hubovaly, že
jsou selky hrdé.

Šlechtic neobcovoal s mužským
měšťanského rodu, ale šenkýři
míchali přec do piva vodu.

Mladí lidé pospíchali, staří šli pomalu, na každou špetku radosti
přišla špetka žalu.

Kdo měl málo, tomu braly velké pijavice, moudrých lidí bylo
málo, ale hloupých více.

Kdo byl taškář za Peruna, taškařil zas dále, a kdo byl poctivá
duše, dřen byl neustále.

Nebot svět je pořád stejný, lidé ho nezmění, plivni si stokrát do
moře, ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna ve starém pořádku běžela světská
mašina jak na kolovrátku.

Ale církevní mašina, ta se zarazila, nebot kněžům u pytlíku
zařata jest žíla.

Sedlák, ten jest odjakživa vychytralý kvítek: hned si z toho utopení vyhlídli užitek. Přestali desátky dávat, také na modlení, ani štolu, ani na mše, když přej pánbůh není.

Na ofěry nechodili, při funusech ticho, kostelníci mřeli hladem, knězům splasklo břicho. -

Tu hned tekla krev z obrazů, děly se zázraky, čistá panna porodila čtyry mladé draky.

Báby viděly znamení na nebi a všude, prodávaly staré sukně, že soudný den bude.

Báby viděly znamení na nebi a v dírách, slyšely potopu světa hučet ve všech škvírách.

Po svatbě se narodilo dítě za čtvrt léta, kupujte, lidi, měchejře na potopu světa!

Konec pátého zpěvu.

ZPĚV ŠESTÝ AUDIENCE

Seděl Vladimír na trůnu ve své rezidenci, dával podle obyčeje velkou audienci.

Houf ministrů, tajných radů, dvorních kavalírů, stáli „Richt euch!“ okolo něj jak hrušky v špalíru.

Před nimi s ohnutým hřbetem, s poníženou tváří klečeli v slušném respektu páni sekretáři.

Pero v ruce, na knoflíku ingoust ve flaštičce a na zádech přivázaný pytel na petice.

A vzadu sižandarmové, cárští výplatníci, přistrojili pro příhodu dubovou lavici.

A na rovině před trůnem zkroušeně a tiše petenti, věrní poddaní,
leželi na břiše.
Tenkrát byla audience nad obyčej hlučná, neb se z celé ruské říše
sešla církev tučná.

Totíž popi, diákoní, kantoři, zvoníci, biskupi, svíčkové báby, také kostelníci.

S nimi ostatní drabantí, hrobaři, kalkanti, zpěváci a muzikanti, kluci ministranti. -

Sotva dal tambor znamení, tak jak se to sluší, že cár ráčil otevřítí
Své Vysoké uši,

všichni boží služebníci spustili moldánky, vzdychali a naříkali jak
staré Cikánky.

Totíž popi, diákoní, kantoři, zvoníci, biskupi, svíčkové báby, také kostelníci;

s nimi ostatní drabanti, hrobaři, kalkanti, zpěváci a muzikanti, kluci ministranti.

„Co vám chybí?“ táže se cár pod svým baldachýnem, oni všichni jedním hrdlem: „Hynem, pane, hynem!“

Celé popstvo předstoupilo k círu s deputací, jeden držel ve jménu všech takovou orací:

„Velikýjest Vladimír cár, svatá vůle jeho; kdyžs nám zabil pánaboha, opatř nám jiného!“

Nám je pánbůh jako pánbůh, jenom když je ňáký, abysme s ním udrželi v respektu sedláky.

U těch bude všechna kázeň brzy dým a pára, nebudou se mit u koho modliti za círá.

Někdo musí nad sedláky rachotiti hromem, bez boha neobstojíme, jen jiného honem!“

Tot se ví, že způsobila ta argumentace v Jeho círském Veličenstvu velké alterace.

Melt jak všichni potentáti srdce měkké tuze, nebyl by mohl, chudinka, zabít ani kůře:

„Milostivé vám, mí věrní, dávám propuštění, vaši žádost hodlám vzíti v zralé uvážení!“

Konec šestého zpěvu.

ZPĚV SEDMÝ MINISTERSKÁ RADA

Večír ministři seděli v tajném kabinetě, tenkrát byl bůh proti zvyku první na tapetě.

V hlavní věci byli všichni stejného mínění: bez boha se sprostým lidem není vydržení.

Ale v dalších podrobnostech tu mezi dvořany byly jako skoro všude dvě rozličné strany.

Nová škola chce jen vždycky licitace s pachtem; stará škola zase chválí služby s deputátem.

Pan ministr vnitřních věcí pravil: „Páni bratři! Ohlasme konkurs v novinách, tak jak se to patří.

At se náležitou cestou hlásí kandidáti, pak si dle kvalifikace může
cár vybrati."
Zahraniční ministr prát, že by dobře bylo, kdyby se to v cizích
listech taky ohlásilo.

Neboť beztoho že není při tom obsazení na žádného domácího ani pomyšlení.

„Jenom žádného nováčka! Vždyt jest starších dosti, dobře renomírovaných, zvláště v praktičnosti.

Těž se nesmí pro čest země na pár rublů hledět, když již jednou o tom budou cizozemci vědět."

Ale finanční ministři špinavá jsou nace; ten chtěl, aby se veřejná svedla licitace.

A kdo bude ze všech nejmíň za svou práci žádat, tomu se má bez ohledu tato služba zadat.

Vymínit si však, že z chrámů všechno stříbro, zlato bude vždy v pádu potřeby do mincovny vzato. Pak ať drží kurs papírů vždy aspoň al pari -to je hlavní a ostatek všechno láryfáry.—

Staveb ministr připomněl, by si přispíšili a zatím něco klášterů v kasárny změnili,

než se místo zas obsadí; aby takto círu aspoň něco zas přirostlo v tom interkaláru.

Pan ministr práv přisadil: „Moje jest výminka, by se veřejně v novinách o tom stala zmínka,

že se nový bůh kontaktně zavazuje k tomu, každou falešnou přísahu trestat porcí hromu.

Neb se teď již každý všivák řídit chce dle círá, lhát, přísahat a dělat si ze soudů kašpara!"

Ministr osvěty divný plán měl pohotově, aby se ta božská živnost ponechala vdově.

Že si může na svou ruku přibrat tovaryše, šikovného jezovitu anebo dervíše.

Že to bude lacinější a v dobrém pořádku, neb on sám že jim přispěje radou na počátku. -

Přitom však byl potutelné církevní plemeno, myslil, že to sám povede na vdovino jméno.

Ministr vojenský pravil: „Co dovede bůže, každý starý generál to taky zastat může.

Zvyklýna subordinaci bude cára ctíti, eráru se může přitom penze ušetřiti.

Ze všech nejlíp by to trefil maršál Komispetr, pouštět hrůzu na sedláky, na to on je metr.

Pro jistotu se mu může nákýliterátus, chlapík v pere vycvičený, přidati ad latus.

Tak přivedem kněžstvo s vojskem k jednomu komandu,
zorganizujeme přísněj tu církevní bandu." -

Pan ministr policejní beze všeho křiku podal písemně své votum v
zavřeném paklíku.

Policie jako kočky ráda potmě chodí, v jasném světle veřejnosti
nerada se brodí.

Ač své votum zapečetil, přece bych se vsadil, že uhodnu, co on asi
tajně círu radil.

Jistě zpověď, jezovity, očistec, latinu, pokoru a trpělivost při
chlebě a vínu;

kousek nebe na udici, pár volavých svatých; všechna moc pochází
shůry, pluk čertů rohatých.

Konec sedmého zpěvu.

ZPĚV OSMÝ KAMARILA

Jako u všech potentátů, tak i v Rusku byla mocnější než
ministerstvo dvorní kamarila.

Zachovej nám, panebože, Frantu Šumavského, ze je každá
kamarila pohlaví ženského.

Vladimír byl ještě k tomu puncto sexti štvanec, jako lev kraloval mužům a ženským co kanec.

Jednu ženu měl Normanku a jednu Řekyni, dvě měl Češky, že jsou hezky, jednu Bulharyni.

A metresek jako pecek, tři sta v Bělehradě, dvě stě v sele Berestově, tři sta v Vyšehradě.

Ještě kromě těch kasáren leckdes
filiálku, kacik v Hessen-Kasslu nemá
tolik kafešálků!

A teď ještě tetky, matky k nim přiadírovat, pak to s jejich
zповědníky multiplicírovat.

Ó, to byla kamarila jako Čimboraso! Senát vždycky pohotově jak
u rasa maso.

Ó, to bylo kandidátů, to bylo protekcí, tu cár, co jest topit bohy,
dostal teprv lekcí.

Všechny na něj dorážely, každá jinak mlela, málem by už byla cáru
hlava zšedivěla. -

Večír, když mu Mates lokaj přišel zouvat boty, začal si cár
stěžovati na ty své trampoty.

Starý Mates, ten byl ve všem carův hlavní rádce, ministry i
kamarilu vodil na oprátce.

, Ach Matýsku, Matýsečku, hled' mne toho zbavit, já chudák s těmi ženskými nic nemohu spravit!" -

Mates, jak jen cár byl svlečen a v posteli ležel, do redakce vládních novin s botma v ruce běžel.

Tam jim cosi diktýroval s botama pod paží: „Nebude-li to tam zejtra, cár vám vousy zpraží!"

Druhý den pak celý Kyjov divil se nemálo, když v úřední části novin velkým písmem stálo:

„V jménu Jeho Veličenstva cárá Vladimíra na prázdnu prebendu božskou konkurs se otvírá.

Výminky a bližší zprávy, to kandidátovi ministerstvo policejní na doptávku poví." -

Rozběhla se ta novina v elektrickém letu na drátěných telegrafech jako rtuť po světu.

Druhý den již v celém světě jak na lípě včely telegrafické depeše v novinách bzučely -

VŘíměpání kardináli kČervenému raku přede mší se scházívajjí na sklenku araku.

Pan kardinálŠamšulini mrsknul jen po oku do Augsburských všeobecných, už se dal do skoku!

Dal nalejt Lacrimae Christi, a to hned dožbánu, vylousknulžbán a již letěl přímo k Vatikánu.

Tam hned vrazil do pokoje a bez zaklepání vyburcoval tou
novinou papeže ze spaní.

Svatý otec, jak vyskočil, ještě byl v košili, velel, by se jezovité do
Rus hned strojili.

Dal je všechny k této cestě
naostro kovati
a marš zvláštní pro ně kázal
zkomponýrovati.

Konec zpěvu osmého.

ZPĚV DEVÁTÝ JEZOVITSKÝMARŠ

Te Deum laudamus v Kyjově je rámus,

dies irae, dies illa -nastane tam naše víra.

Te rogamus, audi nos -ten Vladimír, to je kos!

Gloria in excelsis Deo -držme my se jeho.

Credo in unum Deum -
naš Bůh je poslušnější nežli Perun,

orate, fratres -
naše víra je ponížena jak pes.

Benedictus, qui venit -málo vědět, mnoho věřit.

Sanctus, sanctus, sanctus -všem novotářům pardus,

in nomine Domini -čert aby vzal noviny!

Dignum et iustum est -starým časům všechna čest!

Dominus vobiscum -lepšíhloupost nežli
rozum.

Sancta Dei Genitrix -zde nám už nevěří nic.

Agnus Dei, qui tollis peccata -Rusi nám budou věřit jak telata.

Veni, Sancte Spiritus -postěhujem se do Rus,

exaudi nos, Domine -ať nás to tam nemine,

Aleni sunt coeli -abysme se tam dobře měli,

aequum et salutare -počkej, ty kaviáre!

Salvátor mundi -to budou jundy!

In te, Domine, speravi -žaludek nám dobře tráví,

libera nos a malo -sedum liber masa málo!

Exaudi, Domine, orationem meam -sním jelito, když šunku nemám,

ex profundis clamavi ad te, Domine když jsem byl ve sklepě na
víně,

dona nobis pacem -
s kuchařkami spát chcem,
a porta inferi -aby lidé nevěděli.

Mea culpa, mea maxima culpa -kdo neumí dělat zázraky, ten je
tůlpa.

Kyrie eleison, když peníze nejsou.

Et ne nos inducas in tentationem když ti dávají, ber honem;

sicut erat in principio et nunc et semper nedávej nikomu nic, ale
všem ber;

et in saecula saeculorum. Amen. Nejvíc nám nese ten pekelný
plamen.

Konec marše.

ZPĚV DESÁTÝ KONKURS

Věje vítr černomorský, trávou v stepi klátí; sbíhají se do Kyjova páni kandidáti.

Věje vítr od západu, v Kyjově se práší; každá firma haní jiné, sama se vynáší. -

Poslal papež dekret z Říma, pečet jako talíř: „Co je po té řecké víře, nedám za ni halíř!

Není církev jako církev, cáre nejmilejší, římská církev mezi všemi nejvířivější!" -

A carhradský patriarcha, pečet jako mlska: „Nevěř tomu, Vladimíre, co antikrist píská.

Není církev jako církev, cáre nejmilejší, řecká církev mezi všemi nejvířivější!" -

A rabínské synedrium „Šulem,šulem," píše, „nevěř Římu, nevěř Řekům, drž se jen Mojžíše.

Není církev jako církev, cáre nejmilejší, židovská je mezi všemi nejvířivější."

Takémufti muhamedský překřičet se nedá: „Potluč ty psy nevěřící, uvěřv Muhameda!

Není církev jako církev, cáre nejmilejší, muslimská mezi všemi nejvíce odbočivější!" -

V císařském dvoru na Podolu psi se o kost hryzli: také ty ostatní sekty konkurovat přišly.

Čert zná všechna jejich jména! Ale jak se ctily, z toho se ruské hokyně mnoho naučily.

Tenkrát byly zlaté časy pro dohazovače,
rozolku pili z krajáčů, jedli jen koláče.

Protože jim v tom konkursu obchody tak kvetly, jmenují se od té doby také „boží metly“.